

В. „Пловдивски Гласъ“
излиза всеки неделя сутринта.

Цената на вестника е за във Вългария:
За година 8 лева
шест месеца 4 "
За вън странство:
За година 10 лева
шест месеца 5 "

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

ПЛОВДИВСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

гр. Пловдивъ, 28 Февруарий 1899 година

Иматъ ли съвест?

Горния въпросъ си зададохме, когато прочетохме уводната статия, ако така може да се нарече, дългата плеада отъ небивалици, и мръсни изригвания на мъстния органъ на окапалата се въ развратъ стамболовица въ нашия градъ. Гоненията, малтретиранията и убийствата били станали обикновени явления въ животъ на тая градъ, която безъ да се черви и помисли по-не, че носи подобие човѣческо, продължава да лъже чрѣзъ дрипеля си, както съвестната читающа публика, така също и малцината си поддържатели. Честните борци за правата народни, ония които съ си излагали живота за тая свобода, отъ която тая орда днес се наслаждава, кичат се съ прозвища, професионални убийци, други се наричатъ развратници отъ архиразвратниците, които посъгнаха върху честта на едно 16 годишно невинно слугинче, за тѣзи отъ най низка прора хора, нѣмало било и правосѫдие, защото то било натикано съ всичко: *както, продажно и алчно за грабежъ*.

Дѣйствително, че гоненията, малтретиранията и убийствата, бѣхъ станали обикновени явления въ живота на българския гражданинъ, но въ периода до 18 Май 1894 г., въ ония периодъ, когато браздите на управлението се намираха въ окървавените рѣки на оня извѣргъ, който се наричаше Ст. Стамболовъ, и комуто на прахът се кланя още стамболовската градъ, много гробове изникнаха въ онова крѣме, много вдовици и сираци оплакватъ още днес съпрузи и бащи, много български граждани опитахъ отъ сладостите на управлението подъ **мъдрото** и патриотично ржководство на Мантовци и Правовци; тогава наистина българина не бѣше сигуренъ, че, ако замъркне, да ли ще уцелѣе докдѣто се сѣмне. Български гражданинъ, който би ималъ гражданска доблестъ да не удобрява зулумщите на тогавашните власти, веднага се хвърляше въ мръсните зандане, и съ него се постижаше като съ нѣкой дивъ звѣръ: за да се обвини и отсѣди, **такъвъ единъ прѣдателъ**, властьта имаше на расположение съ дюзини готови свидѣтели, а полевитъ военни сѫдилища безпрекословно испытвани заповѣдите на сатрапа. Да, тогава и именно тогава, гоненията, убийствата и малтретиранията бѣхъ станали обикновени явления. За тѣзи времена отъ спомѣна само на които ни настърхваше космитъ, днес плаче и охка тухашната стамболовска съпътка. Изобилно проляната крѣвъ на българскиятъ доблестни синове, пороятъ отъ сълзи на старци, вдовици и сираци, види се да не съ насителъ алчността за крѣвъ и сълзи на тѣзи изверги въ човѣческо подобие, та съ сѣднали днес да прѣписватъ дѣлата си на хора съсъмъ непричастни съ звѣрките имъ инстинкти. По плѣвденски улици личатъ още мъстата, попрѣскани съ крѣвта на български избиратели. Вървѣте, прочее, кърволовни вѣлци, и близкете тая крѣвъ, за която толкова жадищете! Дѣлгия оня осемгодишъ периодъ, който е извѣстенъ като стамболовски режимъ, е една върволяца отъ най грозни и мрачни прѣстъпления, които се вършиха отъ тогава властъ имѣющите. Живи хора се горѣха изъ полицейските участъци, хора съ камани, вързани на шията, се хвърляха въ дѣлбоките и безгласни води на р. Дунава, отсѣдените на смърть най добри български синове, прѣди да се приведе присъдата въ исполнение, се прѣбивахъ отъ бой въ занданите.

Ето въ конъ времена ще повторимъ да кажемъ, че вандалщината, гоненията, малтретирането и убийствата бѣхъ станали обикновени явления. Можатъ ли нашите дѣрски ругатели и обвинители да ни укажатъ поне на единъ примеръ отъ вандалщина, гонение, малтретиране и убийство, извѣршени отъ властите отъ 18 май 1894 година до 18 януари 1899 година?

Кои сѫ тия убийства, за какви гонения и малтратации бѣлнуватъ ония, които въ най широкъ размѣръ бѣствувахъ и нападахъ на хора, които нежелаехъ да иматъ работа съ тѣхъ, и то всичко благодарение на чрѣзъмѣрната толерантность на властта. Или подъ думите гонения и малтратирания тухашните развалени и развратни елементи разбираятъ изригванието на тая плачъ изъ изборните учреждения, гдѣто бѣше се загнѣдила? Научени дѣ произвеждатъ избори съ полиция и войска, защото безъ тия два лоста, тѣ се губятъ въ голѣмото мнозинство като капка въ море, за тая бѣсъвѣстна градъ, ония, които имахъ смѣлостта да дадятъ широка свобода въ изборите и да оставятъ полицията въ участъка, а войската въ казармата, се очихихъ съ най злокачественни ешети. Хората на мракобѣсните и тиранията немогатъ да погледнатъ право въ лицето свободата и правдата, тѣ бѣгатъ отъ тѣхъ, както тѣчината прѣдъ свѣтлината. Тукъ е болното мѣсто на нашата мъстна стамболовица, отъ тукъ исхождатъ причините на всичките имъ лжии, порнографство и крамоли. Ако се оставятъ да боравятъ безконтролно въ общинските и окрѣжните каси, то за тѣзи професионални крадци, нещо да има по-дѣлно упразднение, вгледатъ ли имъ се малко, и искатъ ли да упражнятъ единъ малъкъ контролъ върху дѣлата имъ, почватъ да викаятъ, че ги гонятъ, малтретиратъ и убиватъ. Пловдивскиятъ честни граждани отъ града и окрѣжа, познаватъ много добре хората, които съставляватъ кружка на стамболовицата та за туй и не обрѣщатъ внимание на уличните имъ клѣвети, распространявани чрѣзъ дрипела; тѣ знаятъ, че отъ хора изгубили всѣка съвестъ, освѣнъ лжии, псувни и клѣвети, неможе друго да се очаква, а пѣкъ редакциония комитетъ на тоя пасквилъ отъ такива именно личности се съставлява. На свѣршване ще кажемъ на тая клика отъ псувачи и клѣветици, че ний стоимъ толкова високо, щото нечистотите, които ригатъ противъ настъ, падатъ върху калните имъ лица.

Заемъ не даватъ!

Найе Фрайе Пресе въ бройтъ си № 12405 отъ 5 Мартъ въ отдѣла финансии и икономия донася слѣдните по скитанието на двамата наши министри изъ столиците на Австрия и Германия за сключванието на заемъ:

Прѣговори съ България:

Българскиятъ министри, които се намиратъ отъ една седмица на съмѣтъ въ Виена, дѣржатъ днес повторно прѣговори съ делегатите на финансийския консорциумъ върху висящите финансово въпроси. Въ засѣданията участвувахъ: Директора на Германската „Дайче Банкъ“, г-нъ Д-ръ Сименсъ, Директора на интернационалната Банка, г-нъ Май, прѣдставителътъ на Лендъръ Банкъ и Виенското Банково Дружество. По отношение на ориенталските желѣзници не се срѣщатъ никакви мѣжнотии. Компанията на источните желѣзници и за въ бѣдѣщите си запазва правото на частъта си въ българската територия срѣчу едно възнаграждение, състоящо се отъ съвѣршенното изоставление на паралелната линия, както и въ недовѣршване построениетъ части. По труденъ е финансийскиятъ въпросъ. Склочената спогодба съ Столиловото министерство и финансова група не може да се приложи по установени начинъ, защото отдаванието подъ наемъ источните желѣзници и обратното исплащане на наемната рента се намира въ титритъ на новия конверсионенъ заемъ. Поради това се поражда въпросъ: може ли въобще да се дойде до едно споразумѣние относително конверсията на 6 процентната българска рента или пѣкъ до една провин-

Всичко, че се отнася до вѣстника, се испраща въ Администрацията, която се намѣтра въ Хотъръ, България.

За частни случаи се съмѣща по зет на дума въ Администрацията, а на пѣкъ — по бѣт. вѣстника на Г. Съдебните Пристави, заедно съ обнародваніе. Стойно съ вѣтко обявяватъ се внася въ администрацията срѣчу расписка.

Писма, пари за абонаментъ, дописки, книги, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

зорна финансисиална мѣрка, съ която да се покриятъ най първите нужди на България, която по никакъвъ начинъ да не прѣчи за въ бѣдѣщите на финансовите банкови групи. Въ днешното засѣдане българскиятъ финансовъ министъ прѣдстави нуждата отъ кредитъ, който България има за покриването расходите за 1899 и 1900 години, въ които влизатъ и исплащанието на досегашните заеми на Лендъръ Банкъ, парижката финансова група и българската Народна Банка. Българскиятъ министри заявиха, че ще се погрижатъ най напрѣдъ за това. Прѣдложихъ се разни комбинации. България притежава отъ старата 6 % емисия още нѣщо 43,000,000 лева, които българскиятъ министри прѣдложихъ да имъ се отпуснатъ срѣчу неупражнените дѣлъ опции. Делегатите отъ финансийския консорциумъ имъ указахъ на мѣжнотите, които противостоятъ на емисията отъ заема 6 %. Въ Виена и Берлинъ шансъ за подобна емисия е най малъкъ, а въ Парижъ и Лондонъ за подобенъ заемъ ще се срѣщатъ най голѣми затруднения. Засѣданятията се свѣршихъ безъ да се достигне до нѣкакъвъ резултатъ, даже по условията на рентната емисия, съ което се е имало прѣдъ видъ да се дойде до едно споразумѣние за получаванието на единъ авансъ. Българскиятъ министри се отнесоха телеграфически въ София за инструкции, относително продължаванието прѣговорите. Прѣговорите се продължатъ утре, други денъ, пѣкъ може и още единъ другъ денъ, слѣдъ като се получатъ отъ София инструкции.

Както ни се явява отъ София, постройката на желѣзопътната линия Радомиръ — Кюстендилъ — македонската граница, която минжлата година бѣ отдадена на прѣприемачъ на едно командитно дружество, въ което участвува и бившиятъ министъ Генералъ Петровъ, е спрѣна отъ Българското правителство, прѣдъ видъ на икономически обстоятелства.

Слѣдъ това не остава вече никакво съмѣнѣние, че построениетъ части отъ паралелната линия, а най-главно свѣршената вече частъ Чирпанъ — Стара Загора — Нова Загора ще се изостовѣятъ съвѣршенно, както и направените земленни работи по трасето Пловдивъ — Чирпанъ и Сарамбей — Пловдивъ. Съ това сегашното ни правителство само за да намѣри какъвъ да е заемъ ще зарови непроизводителни въ земята десетъ милиона лева. Ето какъ се управляватъ финансите на България.

ВЪЛІДІШНІ НОВИНИ

На молебена, който се отслужи прѣдъ памятника по случай празника 19-и Февруарий — дата, когато се сключи Санъ-Стефанскиятъ договоръ и положи основния камикъ на нашата политическа свобода слѣдъ петвѣковното робство, служителите на олтаря, во главѣ архиерейскиятъ намѣстникъ, неблаговолихъ да провѣглазятъ **многая лѣта за императорския руски царствующъ домъ, войнството и руския народъ** — главните виновници на тая достопамятенъ за настъ българитъ денъ. Тъзи небрѣжностъ на нашето духовенство е недостолѣтна и осждителна. Правителството и Н. Ц. Височество, трѣби на всички страни съ *писаны програми*, че ще държи най дружелюбни отношения съ императорското руско правителство отъ една страна, а отъ друга, не пропушта случай, чрѣзъ дѣйствията на своите партизани, да го оскублява. Отъ днешните съвѣтници на короната, при всички писани програми ний друго и не очакваме, но въ случая, желателно би било щото Н. В. Прѣосвященство да

попостъгне юздитъ на побъселия партизанинъ въ свещеническо расо.

Расправяжъти ни, че новия окол. началникъ оправдава уволяванията на стражарите по единъ много смѣшенъ начинъ. Ний нѣмаме обичай да се занимаваме съ вѣтрѣшния битъ на частнитъ хора, а особено на чиновниците, илько г-нъ Хесапчиевъ мисли да оправдава своите и на началството си произволи, като преписва намѣса на вѣнкашни лица въ работи, които се касаятъ лично до тѣхъ, то нека знай, че и ний ще бѫдесъ принудени да искараме нѣкои и други работи на пазарь. Умному мало довляетъ.

Шантажния дрипель Новъ Отзовъ, редактиранъ отъ хмелотъ Ионковъ—Владикинъ и честнѣшия патриотъ Петрова, който служи и като официозъ № 3 на спасителното правителство на Н. Ц. Височество, отъ самото дохождане на власть, на това спасително правителство, непропушта брой да не погризи краката на омразния за господаритъ му, г-на Великова. Ний ще обадемъ на редакторите на тоя официозъ парцалъ, че псувнитъ, клевѣтъ и всички други мръсости изригвани по адреса на г-на Великова, немогжатъ да го досѣгнатъ, защото той стои много високо, а пѣкъ тѣ излизатъ отъ съвсемъ низко място. Бурета съ ракия и фуши съ трушия, Владикинъ и Петровъ да раздѣлятъ на двѣ половината за тѣхъ си, а другата половина за господаритъ си, които асла отъ когато поехъ властта надминахъ и лудитъ, защото вършатъ работи все подъ влиянието на алкохола.

Гладниците за кокалъ, смѣшнитъ поддѣржатели на днешното правителство въ нашия градъ, направили съ махзаръ и събиратъ подписи за свалянието на град. общ. управление. Отъ свѣдненията, които имаме до сега, тѣ съ събрали всичко на всичко 38 подписи, числото по всѣка вѣроятност до свѣршака на този месецъ вѣрваме да достигне цифрата 100—120 въ това число и хора, които незнайтъ, че имената имъ фигуриратъ въ маузара.

Отъ положително място се учимъ, че на 23-ти того г-нъ окр. управител е искалъ телеграфически растурянието на окр. съвѣтъ и постояната комиссия, която да се замѣсти отъ една четричленна комиссия състояща се отъ: Т. Щиркова, Ив. Желѣзарова, Ив. Юранова и Ев. Славовски. Това искане на г-на окр. управител, отговаря ли на изискванията на чл. 24 отъ закона за окр. съвѣти и чл. I. отъ програмата на правителството? Какви ли нѣбивалици ще се рапортиратъ за да се оправдае доклада до Княза на министра на вѣтрѣшните работи. Негово Царско Височество трѣбва да внуши на спасителното правителство, че съ растурване на общински и окръжни съвѣти, както и съ настанявания на служба на разни компромитирани и некъдърни лица, България не ще може да се искара изъ финансиялната криза (sic) пригответа и отъ съсипителния режимъ на г-на Стоилова. Н. Ц. В. разбира отъ тия работи.

ПОДЛИСТНИКЪ

ЕДИ ВАЛТОНЪ.

(Отъ П. Л.).

(Продължение отъ брой 2).

Ида се беспокоеше и се мхчеше, доктора подбутваше по скорото трѣгване за задграница. Приготвленията се приближавахъ вече къмъ края, но на Едди не бѣше сѫдено да види прекрасната Италия, да диша свободенъ въздухъ, да се катери бодро и весело по Алпийските планини. Той лѣгна. Печално изглеждаше квартирана съ стегнатитъ куфари, разсхвѣрени по всичките стани. Скѣрбъ докарваше покритата мобелъ; червенакия отблѣсъкъ на заходящето слѣнце дѣрзко се вмѣкваше въ освободениетъ отъ за навѣски прозорци. Безпорядъка, обикновенното разсхвѣрляние, което прѣдшествува заминаванието, стенанията на дѣтето въ полуутъмниня, закрить съ занавѣски кабинетъ, — печална картина Ида, убита отъ скрѣбъ, сѣди на канапето въ пустата, унила зала. Червенитъ, яснитъ лѣчи на слѣнцето, хвѣрлятъ дивна свѣтлина на нейнитъ прѣлѣстни, потъмнѣли очи. Дѣлго сѣде тя неподвижно съ скрѣстени рѣщи, като гледаше неопрѣденено въ пространството.

— Госпожо, доктора, дойде! съ тихо шипане проговори нянката, като се появи на вратата и медленно катъ отриваше съ костеливата си рѣка сълзи, които бѣха се показали на очите ѝ.

— **На нашите** двѣ финансови звѣзди, Фортуната не имъ се усмихнала и въ Берлиндъ. Каzano имъ било да похлопатъ още веднѣжъ на вратите на банкитъ на источникъ желѣзници, та дано тѣ по нѣкой начинъ се умилостивиже да помогнатъ на новите спасители да спасятъ България отъ неминуемата финансова погибелъ, която кабинета на г-на Стоилова билъ приготвилъ (?) Всѣлѣствие на тоя приятелски съвѣтъ, нашите странствующи звѣзди сѫ се завѣрнали отъ ново въ Виена. За резултата на почнатитъ на ново преговори за сега още нищо положително не се знае, знае се само едно, и то е, че блѣсака на нашите пътуващи звѣзди много бѣрже почна да тѣмнѣе, а особено слѣдъ като Н. Ц. Височество далъ да разбере г-ну Грекову, че той трѣбва да поднесе оставката на кабинето, ако не се намѣрятъ пари съ по вигодни условия отъ ония сключени отъ бившия кабинетъ. На европейските борси нашите облигации сѫ паднали съ 4 %. Това е знакъ, че прѣговорите за спасителния заемъ рачешки напрѣдватъ.

Органътъ на императорското руско министерство на вѣнчните работи, в. Le Nord, който се издава въ Парижъ, съобщава, че Н. Ц. Височество български князъ билъ казалъ г-ну Грекову, че ако не се намѣрятъ пари, то да поднесе оставката на съставяния отъ него кабинетъ. **Нашите** тукъ стамболисти распредѣлихъ помѣжду си службите въ изборните учреждения. За градски кметъ въ Плѣвѣнъ тѣкмѣли г-на Марко Карабеловъ, а за помощници г-да Т. Цвѣткова и П. Хинчова, за Луковитъ Нина Гергова (бѣлия Нанакъ) и за помощъ Видински. За прѣдѣдатель на окр. съвѣтъ луковишкия кметъ Н. Гергова, който щѣль билъ да бѫде избранъ и за народенъ прѣдставител а за прѣдѣдатель на окр. постоянн. комиссия моралния Цв. Карапановъ и за членове: Ив. Мойновъ, Петър Стояновъ, усмирителя на разградчани, и Баракова, сегашният администраторъ на в. „Бдителъ“. Както виждатъ читателите ни, между кандидатите за служби, нѣма нито единъ радославистъ, всички сѫ чистокрѣвни стамболисти Горкитъ радослависти, и тѣ вѣрватъ, че въ кабинета на г-на Грекова г-да Радославовъ, Тончотъ и Пешовъ бѫли министри! Каква илюзия, каква хубава картина!

Новиятъ ни окр. управител г-нъ В. Поповъ е почналъ вѣчъ да развива една много пъргава дѣятелност. Отъ когато е дошелъ, той е уволнилъ около петнадесетъ полицейски конни и пѣши стражари, единъ секретарь и единъ писаръ. Мѣжду уволнените стражари има и такива, и то поголѣматъ часть, които сѫ служили и въ битността му въ стамболово врѣме окр. управител тукъ. Секретаря при луковитското окол. управление е уволненъ за да се открие място за единъ стамболистъ, а писаря защото билъ отъ Тетевенъ и роднина на г-на Великова. Ний желаемъ успѣхъ и напрѣдъкъ г-ну управителю Попову по пътя, който е тръгналъ. Да му е на добъръ часъ.

— Какво . . . какво? трепна Ида.

— Едди вика . . . той умира! изведнѣжъ извика тя и тоя страненъ викъ, пъленъ съ раздирающа мяка, се показваше още по ужасенъ въ пустата висока зала.

— Моя родна, Христостъ да е съ тебѣ! нянката уплашено улови нещастната съ дѣйтѣ си рѣчи и като и шипнеше тихо утѣшение, повѣдѣвъ кабинета, гдѣто се мхчеше Едди. Доктора излѣзваше отъ стягата и Ида се сблѣска съ него на вратата.

— Докторе! . . . извика Ида, като падна прѣдъ него на колѣни. Азъ съмъ на колѣни прѣдъ васъ, всичкото на свѣта . . . моля ви. . . . както Бога . . . Ида не досвѣрши, тя ридаеше, като отстѣхница.

— Азъ ще направи всичко, щото могж, азъ ще дойда послѣ часъ . . . за сега . . . азъ написахъ тамъ едно лѣкарство . . . пратете безъ да се бавите въ аптеката. Това ще го поддѣржи. Е, госпожо, успокойте се . . . твѣрдостта е главното — бѫдѣте твѣрди . . .

— Ахъ любезниятъ приятелю, казваше доктора на срѣщналия го при вратата познатъ, въ нашата професия, най лошето е това, че ний сме длѣжни до послѣдната минута да вѣртимъ, да лѣжемъ хората. Е, какъ, напримѣръ, язика ще се обѣрне да каже . . . ето тозъ часъ азъ излѣзвамъ отъ болното дѣте, то има охтика въ послѣдния градусъ, а заповѣдайте тука да се вѣртите и да давате надѣжда на близките! Е! как-

— Пишатъ ни отъ Луковитъ, че тамошни сѫдебенъ слѣдователъ се занимава съ повече отъ партизанство, отколкото съ работата си. Ний можимъ приятелите си да не обрѣщатъ внимание на това, че той бистрѣлъ политиката по кафенетата, като имать прѣдъ видъ, че сега е времето да се отрѣкомандуватъ прѣдъ новите си министри съ своето вѣроподанничество, подмазване и подлизурствание, качества свойственни на всички низки и безхарактерни влечуги.

— Съобщаватъ ни сѫщо, че новия окол. началникъ въ Луковитъ съ пристиганието си още починалъ да расправя, че ималъ заповѣдъ отъ Радославова да уволни всички стражари и служащи, и че тази е била първата заповѣдъ, която Радославовъ давалъ на началниците си. Распорѣжданието на Радославова сѫ за похвала на добъръ му часъ.

— Луковитския околийски мировий сѫдъ Богоровъ е уволненъ и намѣстото му назначенъ бивши по рано Дѣковъ, отъ когото луковитската околия едва можа да се оттърве. Сѫщо прѣмѣстенъ и началникъ станции — В. Петровъ. Прѣмѣстванията сѫ на дневенъ редъ.

— **Нови вѣстници.** Тази недѣля въ гр. София се появиха два нови вѣстника. Единия се казва „Новъ Вѣкъ“, а другия „Трибуна“. Новопоявивши се въ „Новъ Вѣкъ“ е органъ на новото спасително правителство на г-на Грекова. По съдѣржание, форматъ и тенденции, въ „Новъ Вѣкъ“ е починалата свирчова „Свобода“ съ променено име. Като се има прѣдъ видъ още, че въ „Новъ Вѣкъ“ се редактира отъ Свирча, то читателите могатъ сами да истегнатъ заключение за храната, съ която Свирча ще храни читателите отъ лагера на двѣте най грамадни либерални партии. Относително язика, който ще дѣржи за въ будуще новия официозъ спрямо нашата освободителка Русия, както и за ново дѣнешното на новото правителство, врѣмето ще убѣди всички ония наивни хорица, които допушахъ, че може би отъ Грекова — Свирча и консорциумъ да се възродятъ същества, които съ променяване на козината да си променяватъ правътъ. Както отъ вѣлѣнъ агне нестava, така сѫщо и отъ Грекова — Свирча и консорциумъ хора честни, искрени и положителни не могатъ да станатъ. Ний сме напълно убѣдени, че слѣдъ 2—3 недѣли въ „Новъ Вѣкъ“ ще се метаморфозира въ почината „Свобода“ и „Правата“ на архиспаджията отъ ново ще въскрѣнатъ. Живи бищемъ и видящемъ.

— в. „Трибуна“ е мѣжду борците въ лагера на опозицията срѣщу днешното правителство. Той се редактира вѣщо и умѣло отъ извѣстните на българската публика публицистъ г-на П. Бобчевски. Ако съдимъ по първия му брой, то въ „Трибуна“ обѣщава да бѫде единъ отъ най съдѣржателните и интересни вѣстници. Ний прѣпоръжчамъ новия си събрать на нашите приятели и му желаемъ добъръ успѣхъ.

вото и да се говори, сърдцето се къса . . . и, като махна съ рѣка, доктора безъ да се огледва закрачи по тротуара, като поглеждаше изъ подъ очилата си мрачно на минувачите.

Едди мхчно можеше да се познае: очите му бѣха страшно влѣтнали и блѣстяха изнемощялото му блѣдно лице, слабий, звѣнящъ като металлическа струпа, гласть. На врѣмена блѣдна червена се показваше по отпадналите му бузи. Нѣма по изурителна болестъ, отъ колкото охтиката. Ида, която на коленѣ стоеше прѣдъ Еддивата постѣлка съ мхчителна скрѣбъ гледаше на скжпото на нея лице, притиснато къмъ вѣзглавничката, на изсжхналите си рѣчици, сложени на гжрдитѣ. Едди лѣжеше съ затворени очи, вѣроятно дѣмеше. На Ида ѝ стана страшно, ней ѝ се чиниши, че той не е вече живъ.

— Едди! Изговори тя съ потиснатъ гласъ. Момчето съ трудъ откри очи и съ трудъ протегна къмъ нея безсилната си рѣчици.

— Това си ти, мамко . . . знаешъ ли, менъ ми е по добъръ сега, азъ ще оздравямъ скоро . . . утѣ може вече да стана . . . говореше Едди и червенина се появя на неговите блѣдни бузи, въ очите му се появя толкотъ познатия на Ида огънъ. Тя тихо прѣстискаше къмъ устните си неговата малка рѣка и сълзи не толени, не викани напълниха очите ѝ треперили на тѣмните ї рѣсници; славата стѣгаше гърлото, бѣркаше ѝ да говори.

— Мамко . . . проговори Едди изведенѣ

— „Новое Время“ съобщава, че на 15 Февруарий т. г. въ Ст. Петербургъ се е поминал съдъдъ дълго и тежко боледуване **Левъ Федорович Тухолка**, бившъ въ време на освободителната война и оккупацията видински губернаторъ. Покойна **Тухолка** първъ е положилъ основата на нашето митническо управление и нему най много се дължи за понататашната организация на това въдомство. Най сърдечно скърбимъ за ненавръменчата смърть на покойния, тъй като отъ него можеше да се очаква още много ищо.

Въ лицето на покойния нашата освободителка губи единъ отъ свойте добри синове, а България единъ искренъ и добъръ приятел. Нашите сърдечни съболѣзвуване къмъ опечаленото семейство на покойния.

— Дружеството »Нива« продава 750 акции на акционеритѣ си, които не сѫ доисплатили акцийтѣ си и за да могжтъ управниците да ги накупятъ съ низки цѣни, опрѣдѣли сѫ първоначалната стойност на всѣка една отъ 100 л. Наддаванието трѣбва да стане отъ тая цѣна на горѣ. Депозита за 1 акция е десетъ лева (10). Това е въпрѣки закона за публичнитѣ търгове. Ний не знаемъ, защо се опрѣдѣля толкова високо цѣната на една акция и кой ще се яви да наддава по горѣ отъ тая цѣна, когато самитѣ акций едва ли могжтъ да се оцѣнятъ на такава цѣна, когато се има прѣдъ видъ съ какво лоше реноме се ползва това дружество. И тукъ не се гени друга цѣль, освѣнь и за Ма-а-а-ке-до-о-о-ния.

Ний обрѣщаме вниманието на компетентнитѣ власти върху това. Обявленето за тая продажба е публикувано въ мѣстното фондоедче. Ето какъ се облагодѣствуватъ акционеритѣ отъ свойтѣ доброжелатели, (?!) които чрѣвъ заявления и съ измама искатъ да се натрапатъ и за въ бѫдѫщъ за управници на сѫщето дружество.

— Горкитѣ »Новъ Вѣкъ«, живъ да го оплачашъ, както и инспиратора му — Свирчо. Сухъ, безжизненъ, безъ опрѣдѣлено направление, се лута изъ тѣмница. Каква горчива измама! Вмѣсто сливане и новъ правителственъ вѣстникъ на съединената правителственна партия, „Свобода“ и Свирчо се видѣхъ изложени на поругание отъ сѫюзниците си. И замѣстникътъ на „Свобода“ — „Новъ Вѣкъ“ не смѣе вече да се нарѣче органъ на народно-либералната партия, за да не напомни на хората унижението, и подигравкитѣ на които се изложихъ всичкитѣ народно-либерали съ послѣдния си компромисъ. Гдѣ останѣ сливането и новия вѣстникъ? Ето единъ вѣпросъ, на който никой не дава тѣлкование, още повече излъганиетѣ около „Новъ Вѣкъ“. Добра плѣсница за свирчовистите.

— Дружеството „Нива“ е испратило свои хора изъ окрѣга да събиратъ подписи отъ неграмотнитѣ си акционери за оставяниета на сѫщниятъ управителъ съвѣтъ на това дружество такъвъ и за въ бѫдѫщъ. На неграмотнитѣ акционери се обяснявало, че тия подписи се събира-

съ отпадналъ гласъ. Не, азъ се пошегувахъ . . . азъ съмъ доста болѣнъ . . . азъ искамъ да те моля . . . Едди дѣлбоко и дѣлго въздишаше, не стигаше въздуха въ неговата бѣль дробъ. Позволи, мамо да посвиря . . . за послѣднъ путь . . . азъ съмъ съчинилъ, съчинилъ и нещо си зарадѣ тѣбъ.

Но, Едди . . . нерѣшително върази Ида.

— Позволи ми, мила, гѣлбице . . . Нали видишъ, че азъ по вече никога и не си да свиря. Да се прости съ тебѣ искамъ . . . Едди безпокойно се мѣрдаше на своята постѣлка, като жлаеше да се подигне, но без силъ падна назадъ на възглавничката.

— Гѣлбче, милий мой, азъ се боя . . . ти видишъ, колко си слабъ, се смишъ Ида.

— Нищо . . . нищо . . . повтори Едди. Ида най послѣ се рѣши. Съ помощта на иѣнката, Едди, обвѣтъ съ одеяло, довѣзона на голѣмото канапе до фортопияното. Едди помогъ да отворятъ капака, за да бѫде по громко. „Мамко, това за тебѣ съмъ съчинилъ, щото ти да не забравишъ своя Едди“. Дѣтето начена да свири. Като, че живота се вѣзвѣрна въ неговото малко, слабо тѣло, очитѣ горѣха съ чуденъ огънъ, и нещаква си невидима, той насила го подкрѣпяше и звучнитѣ вдѣхновенни акорди трѣтияхъ подъ сводовете на залата. Това бѣше, испълнено съ скърбъ, прощаване съ скъпата майка, прощаване съ живота! Отчаене, скрѣбъ и мрака на гроба, безумната жажда на живота — и малко по

ли за даванието прокурора въ сѫдъ, а заявлението въ сѫщностъ гласи, че се исказва пълно довѣрие на сѫщниятъ управителъ съвѣтъ. Накължжа затѣ па и отъ хера изѣдници и опропастители на толкова довѣрчиви хорица друго не може да се очаква. Съ лжата почнѫхъ, съ лжата ще свѣршатъ.

— Както плѣвенските стамболисти, така и съмишлените имъ сѫ трѣгнли изъ селата да събиратъ подписи за бламирането на сѫщниятъ община. Най много недоволни сѫ сега тия, които иматъ да дѣлжатъ по нѣколко хиляди лева на община отъ кметуванието си въ време на Стамболовото управление. За да видѣтъ читателите ни какви сѫ привѣржениците на стамболистите въ окрѣга наий печатаме, кой какво дѣлжатъ отъ тѣхъ.

1) **Дашо Ивановъ** отъ с. Пордимъ плѣв. околия неиздѣлженъ къмъ общинската касса за годините 1885, 1887 и 1893 — лева 5952·08;

2) **Божинъ Иванчовъ** отъ с. Пордимъ, плѣвен. околия неиздѣлженъ къмъ общинската касса за годините 1888, 1889, 1890, 1891 и 1892 — лева 6960·91 ст.

3) **Тодоръ Дановъ** отъ с. Радиницъ, плѣвен. околия неиздѣлженъ къмъ общинската касса 2153·12 леса прѣзъ финансовата 1893 г.

4) **Петръ Цонковъ** отъ с. Радиницъ, плѣв. околия неиздѣлженъ къмъ общината 5447·74 лева отъ общинската гора;

5) Отъ Агленската община за 1891, 1892 и 1893 год. неиздѣлжени къмъ общината:

Трифонъ Бояджиевъ	— 220 лева;
Трифонъ Поповъ	1660 "
Цвѣтко II Узунски	2321·39 лева
Куню Петковъ	2678·63 "
Василь Тр. Сердаровъ	750

Всичко: 7630·02 лева
(Слѣдва).

— **Единъ Куриозъ.** Разказва ни тия дни единъ нашъ приятелъ, че повикания отъ него циганинъ — дѣрвосѣкъ постоянно въздишашъ, пижкаль и проклинай занятието си. Запитанъ защо пижка и въздиша, той отговорилъ, че му се дѣлѧло да чака паданието на кметството и зачисляването му въ пожарната команда, службите въ която щели да се раздаватъ, или били вече раздадени отъ М. Карабелова.

— Отъ вѣренъ источникъ се учимъ, че замѣтъ склоненъ съ 30% безъ **емиссия**. (? ! ? ! ? ! . . .) Това е вѣрно, не го вземайте на шега. **Голѣмъ** човѣкъ го казава!

Телеграмми до Н. Ц. Височество.

— Постоянния съставъ на Плѣвен град. общинско управление и окр. постоянна комиссия сѫ подали до Н. Ц. Височество слѣдующите телеграмми:

София

Н. Ц. Височество, копие министритѣ: Гревковъ и Радославовъ, г-да Стоиловъ и Даневъ и

малко тия чудни, прѣжнати звукове припенувъхъ въ тиха, безропотна мелодия, въ която се показваше всичката любовъ къмъ майката, всичката нежность на неговото истергано сърдце, всичката тяжесть на близкото раздѣление. Тихи ставатъ звуковете . . . ей сегичко ще умрятъ . . . но ето послѣдний акордъ, послѣдното възврѣщане къмъ живота, пълно съ неизесната скърбъ . . . чудната, неземната гармония още се чува въ въздуха, сѣки атомъ, като че се движи диша, въодушевленъ отъ могжественния жезъ на гения . . . но фортопияното е безмолвно! Блѣднитѣ, неподвижни ржцѣ на дѣтето не ще замѣрдатъ отново и никога по вече не ще се раздаджатъ надътия сводове, потресающи, състрадающи звукове. Малкия Едди угасна заедно съ послѣдния слѣнчевъ лѣчъ. Слѣнцето огасна и отнесе подиря си въ гроба малкия гений. Мрачно, мъртво и пусто стана послѣ смъртъ на Едди въ тихата зала.

Този часъ послѣ погребението, Ида и Ричардъ заминаха за задграница. А на малкитѣ сестри имъ се невѣрваше, че е умрълъ Едди и напразно чакатъ тѣ, не ще ли се чуе на стълбата тропота на неговите бѣрви крачки! напразно! . . . никога по вече тѣ не ще видѣтъ своя малъкъ скърбящъ другаръ.

◎ КРАЙ ◎

вѣстниците: Миръ, България и Прѣпорецъ.

Тукашнитѣ стамболисти отъ два дена насамъ събиратъ подписи за бламиране на общината. Търковцитѣ и еснафитѣ категорически отказватъ да подписватъ. Подписи се събирагъ само отъ гладници за служба. Това е цѣло прѣдизвикателство. Ако е за маѣзари и ний сме готови да съберемъ повече, но това е деморализация.

Своеволията на тукашнитѣ стамболисти минахъ всяка граница. Ако е за лични расправии и намъ не ни липцува нито сила, нито куражъ. Ний молимъ В. Ц. Височество да спрете тия своееволия, които негармониратъ съ прокламираната отъ сѫщното Ви правителство программа.

п. п. Кметъ: Данаиловъ, Помощници: Вацовъ, Бѣчваровъ.

София. Н. Ц. Височество, съ копие до сѫщи тѣ лица и вѣстници.

Окрѣжниятъ управителъ за да угоди на тукашнитѣ стамболисти, гладни за служба е прѣдставилъ до м.ра на вѣтрѣшнитѣ работи рапортъ, съ който иска растуриянието на постоянната комиссия и окр. съвѣтъ. Вчера сѫ прѣдставени лица за четиричленна комиссия въпрѣки чл. 24 отъ закона за окр. съвѣти. Всичко това не гармонира нито съ законите въ страната, нито съ прокламираната отъ правителството Ви программа. Молимъ В. Ц. В. да се застѫпятъ за иочитание законите въ страната и за спиране на тия своееволия.

(п. п.) Прѣдсѣдателъ: Цв. Кузовъ, Членове: Дучовски, Василевъ, Спасовъ.

Н. Ц. Височество Бѣлгарски Князъ.

— Тукашнитѣ стамболисти при събирането на подписи за бламирането на общината прѣтърѣхъ пълно фиаско. Отъ всѣкаждъ отказъ, обаче на помощь имъ се притече полицията. Вчера и днес подписи за бламиране на общината се събиратъ отъ полицейския стражарь **Цѣнко Петровъ**. Гражданите на сила се заставятъ да подписватъ противъ общината. Тукъ голѣмо възмущение. Молимъ убоздайте полицейските прокази.

Кметъ: Данаиловъ.

Рѣчъ, произнесена на 19 Февр. 1899 г.

въ г. Плѣвенъ отъ Я. Ц. Брѣшляновъ

(Стенографиалъ Хр. Т.)

Многопочитаеми г-жи и достоуважаеми г-да!

Събраното тукъ множество народъ е внушително и количествено, и качественно.

И знаете ли, каква мисъль ми прѣлѣтѣ прѣзъ умътъ съ бѣрзината на свѣткавица? — Като да попита человѣкъ: възможно ли е да се намѣри бѣлгаринъ, който, безъ да го гризе съвѣстъта (ако има, разбира се), да отрича неоспоримата важност и сѫдбоносното за нась историческо, политическо и социално значение на днешниятъ знаменитъ и достопамятенъ денъ? И питамъ: възможно ли е и това чудо? — Отврѣдъ мѣлкомъ единъ и сѫщи отвѣтъ: не. И тѣтъ трѣбва да бѫде.

Осемъ, цѣли осемъ години, па и нѣщо повече, азъ нѣмахъ щастието, както знаете, да бѫдѫ помежду васъ, та, слѣдователно, не знамъ прѣзъ това врѣме, какъ сте посрѣщали и испращали този денъ. Нѣ вѣрвайте, особенна радостъ усѣща душата ми, като виждамъ моите съграждани и съграждане отъ всичките части на града, застѫпници на всичките слоеве на обществото, събрани единомислиемъ и единодушиемъ да възнесятъ своите тепли молитви, заедно съ служителите на Олтаря, за упокоение душите на измрѣлите и за здравието на живите отъ онѣзи наши по плѣме и вѣра братия, които въ най-тѣжките дни трудниятѣ и испитателни за нась минути, единствени подадохъ ни ржка за помощъ отъ дачните сѣверъ и съ твърдата си и непоколебама вѣра въ Провидѣнието срошиха прѣдъ нашите очи оковитѣ на петвѣковото ни робство! Да се помолятъ, казвамъ, за онѣзи славни мѫжчици-герои, които паднаха на поле бранъ за нась, за нашето добро и за доброто на грядущите слѣдъ наше поколения. И какъ? — Съ усмивка като цѣнъ на трѣндафилъ на устнитѣ, защото бѣха твърдо убѣдени въ правотата на защитаваното отъ тѣхъ и покровителство отъ Бога дѣло, и защото заехъ, че изъ драговолно пролѣтата имъ кръвъ ще възкрѣсне, като фениксъ ще се възроди петстотинъ години тѣканата наша свобода.

Чрѣзъ тази ваша постѫпка вие испльнявате единъ отъ най-свѧщенитѣ си дѣлгове къмъ Бога, къмъ отечеството и къмъ историята. И за това вие заслужвате най-голѣматата похвала, тол-

козъ повече, че никакви бурни и мрачни времена, никакви тъжки и грозни обстоятелства не съж били въ състояние да ви внушатъ ненависть и умраза къмъ най великиятъ, най щедриятъ и най великолупшиятъ благодътель на българския народъ, нито пъкъ да ви накаратъ да се отнасятъ съ прѣарение или поне съ хладнокръвие къмъ свѣщенната память на ония, възъ костите и възъ черепите на които виждаме днесъ въздигнатъ великолупшиятъ памятникъ на нашата политическа независимост!

Ако ме виждате застанжалъ прѣдъ васъ, то е да ви поздравя съ днешниятъ день, най великата дата на политическото ни възраждане, и, независимо отъ това, да кажа по случая нѣколко думи, тъй като и азъ сподѣлямъ, заедно съ васъ, високоблагородното онова чувство на неизменна признателност, което чувство, както е видѣть по вашите лица, сгрѣва благородните ви сърдца.

По случай днешниятъ день много пъти е говорено обширно и обстоятелствено, та ето защо азъ рекохъ да бѫдъ повъзможности кратъкъ. Прочее, най синходително молихъ всинца ви да благоволите и ми харизите само за нѣколко минути вашето търпѣние и благосклонно внимание.

Драги съгражданки и съграждане!

Мнозинството отъ васъ знае не отъ прочитане, не и отъ устно прѣдание; знаете като лични свидѣтели, че до прѣди едно недалѣчно минало, а, именно до прѣди 21 години, българите, бѣхме.... О! Колко хубаво щѣше да бѫде, ако можахъ да избѣгна произнасянието на тази грозна и отвратителна дума.... ний бѣхме роби. И кому? — На полудивъ, варварски и най назадничавъ въ всѣко културно и интелектуално отношение народъ. Такъвъ ако не въ цѣлъ свѣтъ, та къвъ поне въ просвѣтена Европа. Лишени отъ всички граждански, политически и чисто човѣшки права и свободи, тиранътъ се отнасяше съ насъ като съ безсловесна своя собственна стока: имотъ, животъ, па даже и семейна честь — всичко бѣ въ неговите ръце, всичко зависѣше отъ неговата воля, която нѣмаше мярка, незнане граници. Неговиятъ ятаганъ етъ, само за единъ кефъ, за едно безсмислено дивашко удовоочтивие, често имати се обагрюващо въ невинна българска кръвъ. Замръквахме, но никой не бѣ сигуренъ, че ще осъмне. Па и да осъмнѣше, що виждаше? — Нищо добро, а само картини, коя изъ коя по грозни по отвратителни, по ужасни, по сърдцераздирателни: Иванъ убитъ, Стоянъ ограбенъ, Драганъ закланъ, Първанъ запаленъ, и най сънѣ (което е и най любопитното) наивниятъ даскаль Колю, оклѣветенъ отъ своите братъ и съсѣдъ, окованъ въ тѣжки желѣза, тикнатъ въ хладните зандаи на нѣкой кѫтъ отъ обширната отоманска империя, далѣчъ отъ мили и драги, далѣчъ отъ башинъ край, безъ да има горкия възможността да чуе поне една едничка думица на сладковъзучиятъ свой матеренъ язикъ. А само това ли бѣ? Забравихте ли Батакъ, Перущица, Бояджикъ, Батошово и др.? Не спомняте ли си поне най прѣснитъ събития изъ борбата ни за избавление, които събития съставляватъ прѣдѣстинъ или, по право да рѣкѫ, „съяната зорница“ на нашето близко освобождение?! Космитъ ми настрѣхвашъ, студени трѣпки кръстосватъ по всички направления тѣлото ми, само като си докарамъ на умъ, какъ въ спомѣната епеха млади майки, като разярени лвици първескини, се впускатъ въ неравна борба съ черкези и башибозуци за да истрѣгнатъ изъ мръснитъ имъ рѫцъ мили рожби, още бозайничета, за да могатъ да украсятъ невинните имъ чадци поне още веднажъ съ горѣщите си майчини цедувки.

Великиятъ филантропъ Макъ Гаханъ е наброилъ на мѣсто-произшествията съ хиляди чепречета на подобни жертви — младенци. Тѣхнитъ близни, може би, и днешенъ ги оплакватъ; нѣ тѣ съ честити, защото тѣхните невинни души ликуватъ между ангели и херувими и защото нѣмахъ злочестината да съзнаятъ, че съ родени въ робство отъ родители роби!

Г-жи и Г-да!

Както виждате, картинката изъ нашето робско минало е далѣчъ, много далѣчъ, отъ да бѫде пълна и реална. За да бѫде тя поне що-годъ таквазъ, необходимо е да си спомнемъ още едно, колкото грозно и отвратително, толкова и до поразителност върно обстоятелство. Именно, че всички звѣрства надъ беззащитната рапа се вършатъ посрѣдъ бѣлъ денъ, подъ носътъ, прѣдъ очи-

та, да не рѣкѫ въ самиятъ интересъ на християнска Европа, която нѣкой по нѣкога за подбивъ, види се, наричатъ и хуманна. — Писъците на дѣца и майки, охванията на старци и риданията на изнемощѣли баби достигнаха до небеса; но отклика поне на състрадание отъ нигдѣ; освѣнъ отъ гоѓа, отъ Небето и отъ великолупшиятъ руски народъ. Нѣмци, Френци и Англичани, като че ли се надпрѣварваха кой изъ кой по-шайретски да оправдава постежката на кръволока, а заедно съ това и да го настѣрчава въ злосторствата.

За да испѣкне прѣдъ васъ въ пълнотата си величието на великото бладодѣяніе, сторено намъ отъ руския народъ, припомните си словото, казано отъ о Бозѣ почившиятъ царь — Освободителъ въ Кремлинъ, следъ което сѫщиятъ, сочашещъ къмъ вѣчно-зелениятъ нашъ гордъ Балканъ, отпрали къмъ своите храбри войници приблизително тия думи: „тамъ задъ историческата славянска рѣка Дунавъ живѣятъ ваши по плѣме и вѣра братия; тѣ пишатъ кански въ ноктетъ на хищентъ звѣръ, и съ сълзи просятъ вашата помощъ за избавление — думи, както виждате, равносилни съ обявяване война за да се тури край на мжкитъ и страданията на единъ братски народъ.

За излишно считамъ да ви расправямъ какъ е текла освободителната война, колко кръви и милиарди kostуватъ тя. Това е още прѣсно въ памѧтта на всинца ви. Това не щатъ да признаятъ, може би, само тия, които трѣпятъ прѣдъ истицата, не съмѣтъ, па и не можатъ да ихъ погледнатъ направо, както не може да се гледа направо и въ слѣнцето. Ще спомена само, че войната се свѣрши съ единъ миренъ договоръ, подписанъ между побѣдителятъ и побѣдителятъ тѣкмо на днешниятъ денъ въ Санъ-Стефано подъ стѣнитѣ на самия Цариградъ. Спорѣдъ този договоръ въ прѣдѣлитѣ на възродена България влизаха всички земи заселени отъ българи, както и ония, въ които българетъ съставлява огромното болшинство. Но тази цѣлокупна България, извѣстна подъ името Санъ-Стефанска, този всенароденъ нашъ завѣтъ и идеалъ, ожесточи ли ее? — Не. А защо? — Защото думата благодѣяніе разно се тѣлкува; руситѣ въ случаи разбираха распокъсанитѣ части да се сплотятъ, а защадъ — цѣлото да се распокъса. И дѣйствително, на берлинскиятъ арепонагъ България биде разтерзана, разпокъсана на петъ части, отъ които най-за окаивание съ дѣвѣ; тѣ съ задъ Рила и задъ Родопите. Вгледайте се и вие ще видите, че и днесъ тамъ се вършатъ сѫщите звѣрства, каквито се вършиха тукъ до освобождението ни. Вслушайте се и вие ще чуете сѫщите писъци, сѫщите охвания, сѫщите ридания. — Македония, отечеството на нашите равноапостоли, прѣкрасиятъ онзи край отъ общото ни отечество, тамъ „гдѣ тече Вардаръ бистрий и расте памукъ сребристрий“ е на загинаване. А ний, освободениетъ, що вършимъ? — Жумимъ прѣдъ поразителните факти и се мѫнимъ да се надхитримъ, безъ да щемъ да разберемъ, че се тикаме къмъ бездѣнна пропасть А братята македонци чакатъ ли накатъ помощъ отъ настъ Но кой знае?

Драги съгражданки и съграждане!

Да бѫдемъ признателни на тѣзи, които съни сторили явно добро и отъ които може още да очаквамъ, е длѣгъ священъ. Прочее, нека едногласно извикамъ: да живѣе велика Русия, нашата освободителка! Да живѣе България!

ИЗЪ ДОПИСНИКИТЕ НИ.

До Господина редактора на в. „Бдителъ“,
копие в. „Плѣвенски Гласъ“.

Стана вече въ нѣколко броя, по волята ви-ди се на съпартизания ви г-нъ Пачо Цековъ както ме запитвате въ вѣстника си за нѣкой работи; като напримѣръ: истинали е че Ангелъ Пановъ членъ отъ общинския ни съвѣтъ тѣргувалъ безъ патентъ? Истина ли съмъ билъ искатъ да облагамъ съ патентъ нѣкой земедѣлци, които имали каруци съ по 1 или 2 коня, когато тѣ (конетъ) заменявали рогатия работенъ добитакъ, защо съмъ отпечатилъ канцеларията безъ П. Цековъ и други още своегорода въпроси.

Прѣди всичко имамъ честь да Ви заявихъ г-нъ редакторе, че всичко помѣстено по мой адресъ е една гнусна лжжа, която може да се побере само въ колонитѣ на в. „Бдителъ“ или да излезе отъ устата на рапортъра Ви П. Цековъ.

Но за да не бѫда голословенъ азъ ще пратя да видите кждѣто трѣба, че Ап. Пан притежава патентъ № 973 за вино и 76 за тионъ за 1898 година, че заявлението, което противъ нѣкой лица за гдѣто упражняватъ затието каруцарство безъ патентъ, не е било да но въ моето кметуване, ами е било дадено когато билъ Пачо Цековъ кметъ и е подадъ отъ неговитѣ логи: Гено Христовъ и Петко Петровъ и най сънѣ никаква канцелария не е отпечатвалъ, а съмъ чакалъ до като дойде въ мисията назначена да прѣглежда смѣтките П. Цековъ.

Както виждате, господине редакторе всичѣ онѣзи въпроси сѫ такава лжжа, щото ако биха имали възможностъ да ихъ проверите и имахте поне канка съвѣсть бихте се възмутъ и вия отъ рапортъра си П. Цековъ, който проголялъ неколко хиляди сиромашки левчи и като нѣма суратъ да излезе прѣдъ комисията да си даде смѣтката, взель нѣкой книга и канцеларията, та дано не може му се улови края да се оправдае, защото инакъ и не може стори, тѣй като нѣма отъ гдѣ да вземе прогоните пари и трѣваше слѣдователно да продѣтъ бащина му имотъ за да се исплатятъ и употребленитъ сумми.

Ами да припомниш ли на вашия Пачо дѣлата отъ епохата на Стамболовъ? Да казвашъ какъ за единъ кефъ кара противниците си ринатъ партина въ най студеното време на олийския началникъ до рѣката Витъ. Да казвашъ ли за гърнетата мастило и топове хъртий? Да казвашъ ли съ какви хора е загаденъ? Да припомниш ли какъ той нѣколко пъти по изборите ткаше единъ топъ болитини въ уринѣ и отблъзваше, че гласували нѣкой отстъвщи, други умрѣли трети се иселили и пр...

Не ми стига време и книга, че ако се оптѣмъ да изброя мискинските дѣла на вашия Го Митрополски дерибей. Азъ като свѣршамъ позлавамъ ви да се здобиете все съ такива „честни съпартизани“, та вѣрвамъ тогава, ще ви прѣратъ не само народа както сега, но и ви тѣ дѣла.

с. Гор. Митроп. 29/ХII 98 год.

Прочие приемнетъ моето прѣзрене

Мично Яновъ общ. кметъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТЕ ПРИСТАВИ.

№ 1685

Извѣстявамъ че 31 день отъ денътъ на постъ и двукратно публикуване настоящето въ мѣстната вѣстникъ ще се продава на втори публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящи се въ гр. Плѣвенъ а именно

I) Къща III кварталъ построена надъ мазжъ камъкъ, керпичъ, дървенъ материалъ и покрита съ ремиди дължина 7 метра, ширина 5 метра, височина 2½ метра оцѣнена за триста лева.

Горния имотъ принадлежи на Петко Ивановъ отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по взискането на Хазната за 225 лева 64 ст. лихвитетъ и разноситъ по исполнителния листъ № 2349 на плѣнския градския мир. сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ цѣната, която да първия куповачъ.

Разглеждането на книжата и наддаванието може става всички присъственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 3/2 1899 год.

Дѣло № 539 97 г.

Сѫдеб. приставъ: Ив. Чантовъ.

№ 1179

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на постъ и двукратно публикуване настоящето въ „мѣстната вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ, а именно:

1) Едно бранице единъ дѣлъ мѣтността „Дъгина“ 15 декара оцѣнено 375 лева.

2) Лозе мѣтността „Кюпка“ единъ декаръ 9 аре оценено 114 лева.

3) Нива мѣтността „Пропастите“ 4 декара аре оцѣнена 120 лева.

Горния имотъ принадлежи на Нейко Тодоровъ отъ с. Бѣлостовецъ не е заложенъ продава се по взискането на Хазната за 250 л. 38 ст. лихвитетъ разноситъ по исполнителния листъ № 4428 на Плѣнския Окол. Мир. Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цена.

Разглеждането на книжата и наддаванието може става всички присъственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 20 Февруарий 1899 г.

Дѣло № 528/97 г.

Сѫдеб. приставъ: Ив. Чантовъ

Печатъца изъ Гр. Ст. Воденица — Плѣн.